

прѣхранвамъ дѣцата си. Затуй Донъ-Кихоть е сухъ, съ високъ ръстъ, ржцѣ дълги, сухи, носъ дълъгъ и тънъкъ, очи остри, челото изправено; а Санчо-Пансо — той екжсичъкъ човѣкъ, около 145 см., като буренце е, има ржцѣ кжсички, прѣсти много дебели въ основата, бърни дебелички, носъ дебеличъкъ. Като седне на ядене, да си похапне, той се засмѣе, като нѣкоя мѣсечина, и казва: „Това е смисълътъ на живота!“ Сега, ако съврѣменнитѣ хора, които критикуватъ, виждатъ само туй, смѣшното, въ нѣкой романъ, въ нѣкоя пиеса, тѣ не сж разбрали високия смисълъ; съврѣменнитѣ хора не сж идейни, тѣ сж хора на прѣживѣванията, но не учени. Челъ е нѣкоя книга, въобразява си, че е нѣкой князь или графъ, но това не е достатъчно, а трѣбва да имашъ кръвта на този князь. Слѣдователно, идеитѣ сж нѣщо, което ние трѣбва да придобиемъ въ свѣта. И тия идеи се даватъ само чрѣзъ противорѣчията, Законътъ на еволюцията изисква противорѣчията, като една необходимостъ. Това е законъ само за човѣшкото царство. Въ другитѣ царства нѣма грѣхъ, грѣхъ има само въ човѣшкото царство, и всички ония сжщества, които сж прѣко или косвено свързани съ хората, всички сж заразени отъ грѣха. Грѣшни сжщества въ свѣта сж само хората, други сжщества грѣшни нѣма. Всичкѣ други сжщества си живѣятъ въ миръ и любовъ, и разбиратъ Бога, а само хората не го разбиратъ, и тѣ мислятъ, че цѣлиятъ свѣтъ е обърнатъ. Сждии, философи и учени искатъ да изкаратъ, че грѣхътъ прониква въ цѣлата вселена, и наричатъ това „мирова скръбъ“, и се питатъ, защо е този грѣхъ. Тия писатели ето на какво азъ ги уподобявамъ: въ южна Америка има една извѣстна пустиня, и пѣтниците, като вървятъ по нея, вдигатъ толкова прахъ около себе си, че нищо не виждатъ, и тѣ мислятъ, че цѣлиятъ свѣтъ е само мъгла, пъкъ тя е само на 200 м. около тѣхъ. И тая философия проектирва грѣха и въ другитѣ свѣтове, но тамъ живѣятъ много добрѣ, както азъ зная. Тѣ ще кажатъ: „Докажи това съ